

LUCIFER

Supliment

OPOZIȚIE al revistei
«Luceafărul»

17 apare bilunar

anul II / 1991

8 pag. — 5 lei

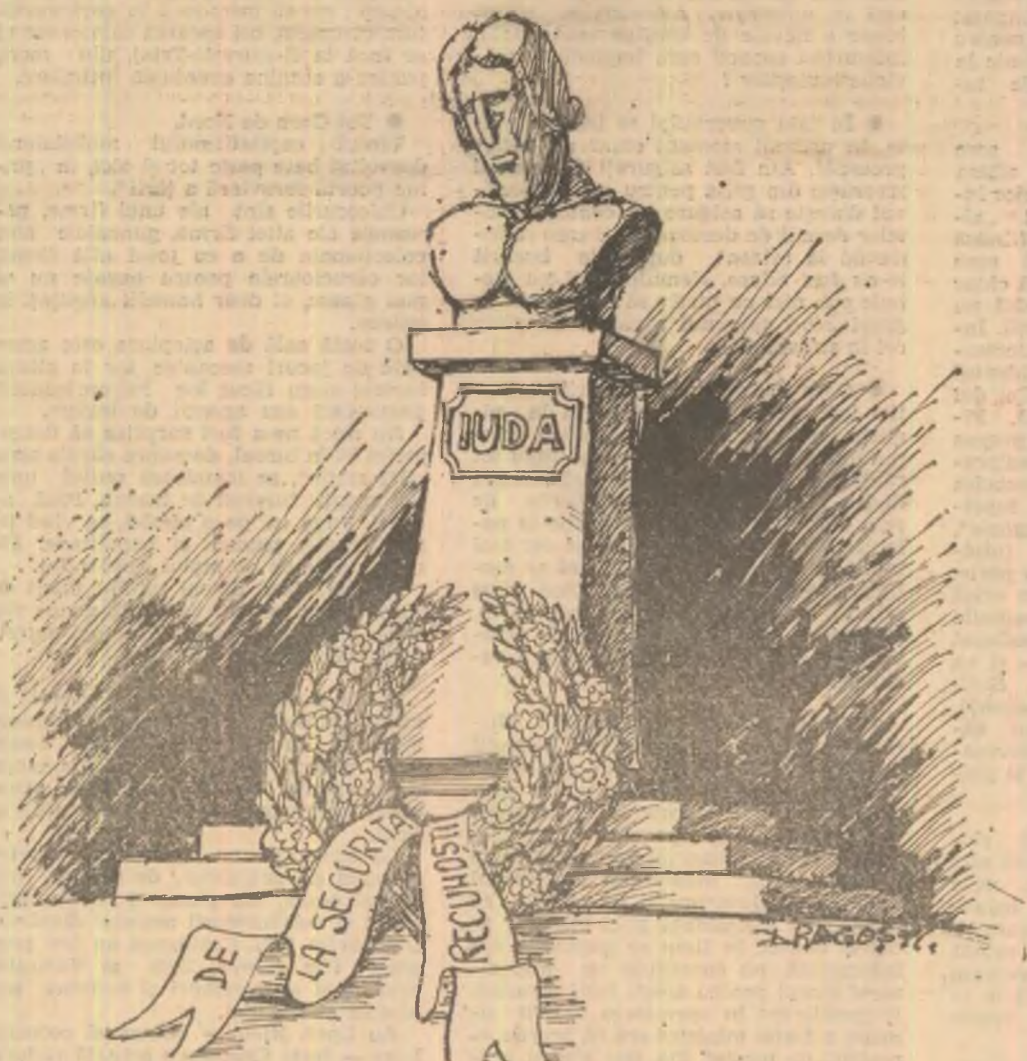

M.S. REGELE MIHAI A FOST DE PAȘTE ÎN ROMÂNIA

— amănunte în pagina a VI-a —

DUMINICA TOMII

- Galeria necredincioșilor
- Cămașa lui Petre
- Parabola lui Toma necredinciosul
- Îndoielile lui Dijmărel
- Psalm de necredință

PAG. IV—V

Fotografii incoloro
ZÎNA BRUCAN

PAG. VI

CANAL 2:
Tatulici?

PAG. III

ALTĂ PIESĂ!

Se pare că iarăși jucăm într-o piesă scrisă de alții. Cineva vrea cu tot dinadinsul să ne convingă că nu sîntem făcuți pentru a fi autori și că tot ce putem pretinde e un oarece talent interpretativ. Nici asta n-ar fi tocmai rău — se știe doar că numărul celor care scriu piese e mult mai mic decît al celor care le joacă — dacă osirdia în a ne convinge că n-avem stofă de autori n-ar veni din partea unora care se cred în posesia unor kilometri de asemenea stofă, numai că n-o țin la vedere, în galantar, ci ne cer să-i credem pe cuvînt. Li credem, dovadă că ne și uităm din cînd în cînd peste textul piesei scrise de ei. Și vedem cit se poate de bine că piesa e proastă, că talentul pe care ei și-l revendică e un simplu moft, că, în fine, jocul nostru actoricesc e mult mai bun decît piesa însăși. E normal atunci, dacă tot ni se atribuie virtuți interpretative, să ni le luăm în serios și, în consecință, să pretindem și noi ceva, adică o piesă mai bună. De la această firească pretenție începe însă tot necazul. Pentru că „autorii” nu prea obișnuiesc să se uite în gura „actorilor” — asta prin tradiție. Pentru că, atunci cînd își „scriu” piesele, ei le și joacă, mental, și orice altă versiune interpretativă le sună intrucitva fals — asta prin legile artei. De aici o bizară contradicție: pe de o parte nu sîntem decît actori și deci n-avem decît dreptul de a juca piesa respectivă, iar, pe de alta, nici să jucăm nu prea sîntem buni de vreme ce n-o facem precum visa autorul cînd scria piesa. Așadar, din punctul de vedere al „autorului”, dacă jucăm e rău, dacă nu jucăm e tot rău. Soluția nu poate fi decît una: să vrem o altă piesă, și anume chiar piesa scrisă de noi. Bună, rea, cum o fi, dar să fie a noastră. Abia atunci, jucînd în ceea ce noi înșine am scris, vom putea să privim cu toată libertatea și cu toată răspunderea și textul și interpretarea. Rectificîndu-le, de cite ori e cazul, din mers, fără a o mai lua mereu de la început cum din vremuri străvechi ne-am deprins.

Laurențiu ULICI

● Ajuns la mina tipografilor care nu cred nici în „Totuși iubirea” și nici în „Vremea” ei, Adrian Păunescu sună pe scurt pentru a-și găsi un sponsor la cel mai lung nivel. Sigur, fiindcă frații de stea nu se uită, găsește înțelegerea omului cu toaie, Alex. Birlădeanu. Academicianul de largă respingere națională intervine la Combinatul Poligrafic și obține promisiuni pentru disidentul de largă ploconire ceausistă. Deși „Totuși iubirea” pare acum o pierdere de „Vreme”, chiar și pentru făcătorul ei, fiindcă nostalgia roșie nu-l ocolește, un lucru rămine cert: mină pe mină se spală și amândouă fața. Numai că, oricât ar spăla-o, tot nu mai pot înlătura petele de pe ea.

● La una din feșirile sale în preajma microfoanelor, Vasile Văcaru paralizază parlamentarii cu o afirmație de senzație: „Statutul p.c.r. a fost perfect și unde a dus?”. Dacă Tovărășia-Sa a fost cuprinsă de amnezie, fi amintim noi: la consolidarea unor feșeniști, buni cunoscători ai acestei „perfectiuni”. Cu promisiuni, cu gogoșele, aceștia au ocupat scaune în senat, ignorând faptul că se ținuseră la fel de bine și-n cele comuniste, chiar în unul foarte înalt, de secretar de partid al editurilor, destinat chiar domnului-tovarăș V.V. Cu încă puțină oratorie și cu renunțarea domnului Birlădeanu la cetățenia parlamentară, amnezicul Văcaru poate înainta încă un pas pe drumul deschis de statutul p.c.r. care, într-adevăr, pentru unii a fost perfect.

● Plasată în inima pădurii din Snagov, vila Marelui Baiazid supranumit Buldogianul, își așteaptă încă stăpînul, fiindcă, deocamdată, nu e în folosința nimănui. Soldații care o păzesc cu strâșnicie și nu te lasă să-i admiri nici măcar gardul, nu simt nici miros de friptură și nu văd nici lumini de baluri, în schimb nu fac nici vreo armată la cataramă: trăiesc și ei într-o vacanță prelungită. Ne întrebăm cât, totuși? Vor reveni stăpînii la lăcașurile destinate — dacă tot au fost eliberați din detenție sau neo-nomenclaturii vor primi repartiții, așa cum au căpătat și în alte vile din Snagov? Că pentru „simplii cetățeni” nu se ivește nimic la orizont, nici măcar în calitate de turiști.

● Dintr-un text publicat în sora noastră mai mare, „Luceafărul”, aflăm că Mircea Micu, autorul incurcatelor întimplări cu scriitorii, speră să-l „altoiască” pe Dan C. Mihăilescu, fiindcă acesta ar fi făcut niște afirmații care n-au plăcut poetului. Ii sugerează chiar să se ferească din calea sa, fiindcă nu poate răspunde de propriile reacții. Întimplarea a făcut să-l vedem intersectându-se pe același trotuar și incidentul promis n-a avut loc. Motivul? Cei doi scriitori nu se cunosc încă la față. Fidel crezului său, Michiduță și-a propus să le înlesnească o cunoaștere reciprocă și să-l invite pentru a-și încrușișta talentele. Chiar dacă respectivii luptătorii nu intră în aceeași „categorie”, disputele artiștilor au delectat întotdeauna spectatorii. Asta, pe de o parte. Pe de alta, „România Mare”, în criză de subiecte, își va umfla iarăși paginile — mai ceva decît în vremea asediului Floricăi Mitroi înspre Dinescu — și va trage concluzia că la „Huniunea Scriitorilor” războaiele sînt o permanență, iar combatanții se recrutează din oamenii cei mai puternici, care manevrează cu aceeași abilitate pumnul și palma.

● Mircea Hamza, supranumit ciocul televiziunii, n-a scăpat prilejul nici cu ocazia înălțării Domnului și ne-a mai servit o știre de senzație: înjunghierea unui tînăr de către un ursar și, bineînțeles, consecințele ce au urmat acestui omor. Trebuie să recunoaștem că nu ne-a surprins: cînd se află în elementul său, Mircea Hamza e foarte convingător.

● La intrarea în Academia Română a navigatorului Cousteau a participat, și nu în ultimele rînduri, un alt mare navigator în apele involburate ale politicii române: Alex. Birlădeanu. Fără comentarii!

● După căderea întunericului, în Piața Romană chioșcurile „private” rămîn deschise. În cel mai fîlos dintre ele, care are prin design un ușor aer occidental, se desfac în continuare, pentru populație, ziarele „Curierul național” și „Tineretul liber”, bere la cutie

(85 lei) și săpunuri străine (60 lei), totul la lumina unui muc rămas dintr-o luminare de nuntă. Deasupra dughelei, o singură reclamă mare, roșie: „Viitorul românesc”.

● Pe prima listă întocmită în sediul C.C., pe 22 decembrie 1989, nu fusese inclus un nume, tocmai cel citit pe postul național TV cu modestie, la sfîrșit, de chiar posesorul lui. Pe lista modificată, însă, al cărui facsimil am avut prilejul să-l vedem, generalul Gușe l-a trecut, cu stiloul, înaintea sa. Apare astfel o numărătoare inedită: 0 — Ion Iliescu. Premoniție ori președintele nostru e destinată să se situeze mereu la cota zero?

● Castelul Iuliei Hașdeu din Cîmpina e de multă vreme în renovare. Asta nu mai miră pe nimeni, atîtea construcții fiind lăsate baltă din diverse lipsuri, mai mult sau mai puțin justificabile. Ceea ce nedumerește este felul în care au fost tratați arborii, unii din trei ei seculari, din parcul înconjurător. S-ar fi temut localnicii că printre ei se ascund fantome sau unitatea din

tre prieteni. Gurile și mai rele zic că la mijloc e problema ouălor. În contractul semnat de Iliescu și Gorbi, numit cu pompă „Tratat de cooperare nu știu mai ce și amicitie”, pe lângă Basarabia, era trecută și livrarea cartoarelor de ouă rămase de la Paștele trecut cînd au fost așa de multe că am dat cu toții în gîlbînare.

● Vineri, 5 aprilie, în Vinerea Mare, patimile s-au transferat din Ierusalim de acum două mii de ani în Gara de Nord din București, de anul acesta. Procurarea unui bilet de tren era o aventură, iar urcarea în tren (oricare, indiferent de direcție!) — similară cu sinuciderea.

Dacă toate aceste condiții au fost îndeplinite, călătoria aducea aminte de infern (ceea ce în trecut fie spus, pe Lucifer nu-l uimește deloc!). Dar în cazul acceleratului 139, ea nu putea începe, astfel încît infernul stătea pe loc. Și a tot stat cincizeci de minute, întîrziind plecarea, deoarece au mai fost atașate două vagoane suplimentare. În gară. Cu călători așezați unii peste alții, în grămezi compacte.

Dacă-l așa, e bine, întrucît tot omul din țara noastră, fragilă, tînără și democrată, are dreptul la muncă.

Interesant de știut ar fi dacă perioada de îngrijire a echipei de fotbal „Steaua”, precum și cea de detenție post-revoluționară, i se adaugă la vechime.

Nu de altceva, dar ar fi păcat să nu-i dăm fiului Cezarului ce-i al Cezarului!

● Celebrul corp expediționar de „băieți cu ochi albaștri”, vigilenți cu cucceririle revoluționare ale socialismului, anexat Casei Poporului, a fost discret împrăștiat, dar tot în branșă.

Unii s-au dus la Cotroceni, spre a păzi steagul României ce filifie deasupra, alții pot fi întîlniți pe traseul ce duce la Parlament, spre a-i ocroti pe făuritorii tablelor de legi românești, iar alții, puțin schimbați, pot fi găsiți de către o fire mai curioasă și cercetătoare, pe lista secretă de acționari ai unor diverse întreprinderi de binefacere, precum: „Mărul de aur” sau „Primăvara”.

Sînt dovezi de o incontestabilă valoare teoretică și practică ale urcușului pe noi trepte de civilizație și progres al fostei Securități.

So long, boys!

● Scenă autentică:

Data — n-are importanță;

Locul — Sediul Asociației Veteranilor de Război;

Faptele — Dl. prim-ministru Petre Roman este invitat în mijlocul veteranilor de război, pentru a i se înmîna legitimația și insigna de membru al asociației, post-mortem, ale tatălui său, generalul Valter Roman, vechi luptător antifranchist, antifascist și antirăzboinic.

Cel care face înmînarea este neobositul general Marin Dragnea — fost responsabil al sportului românesc (sic!) în timpul lui Ceaușescu, ajuns acum în fruntea veteranilor.

Deci, d-sa oferă distincțiile zînd:

„Vă înmînăm legitimația și insigna de veteran de război, post-mortem, ale tatălui dvs., generalul Valter Roman și... domnule prim-ministru, să nu vă lăsați!”

Nota bene — Și nu s-a lăsat! Fără comentarii.

„VREMEA” LUI BÎRLĂDEANU ȘI PĂUNESCU ● MIRCEA MICU ATACĂ LA DRUMUL MARE ● NAVIGATORUL COUSTEAU ȘI PIRATUL SAȘA ● MARE DOLIU LA SCORNICEȘTI ● PRIVATIZAREA C.F.R.-ULUI ●

Imediată apropiere, cu soldați îmbrăcați în uniforme albastre, a simțit brusc o nevoie de transparență totală, înlăturînd copacii care împiedicau privirile curioșilor?

● În fața guvernului se toarnă multe, în ultimul moment chiar și asfalt proaspăt. Am fost asigurați că gestul izvorăște din grija pentru om. Executivul dorește să asigure tot confortul sutelor de mii de demonstrații care se întrevăd la orizont, după cite bucurii le-au fost aduse. Nemușumii nu trebuie sub nici un motiv să mai calce în gropi, cînd guvernul a călcat de-atîtea ori în străchini.

● Oare cîți dintre muncitorii autentici înghesuți printre securiști la vizitele de lucru ale lui Ceaușescu, nemulțumiți de frig și foame, nu uitau tot rîul și se simțeau flatați, dacă odiosul dădea mina cu ei în descinderile de prin uzine? Tot astfel, primiriile la palatul Cotroceni „angajează” pe cei mai iubiți dintre condeierii zilei. M-ar mobiliza profund și pe mine, dacă m-aș afla în fericita ipostază; numai că eu, Michiduță, n-am să mă duc acolo neinvitat; aștept o anumită intonație a cuvelei...

● Fosta membră a CPEx-ului, Mușean Ana, este căinată intens de mulți funcționari superiori din ministere, pentru sentința „crudă” și soarta grea ce-a lovit-o; că raporta fictiv cantități imense de carne, pe care chipurile le-ar fi primit comerțul spre consum de la agricultură, întrefînînd festivismul deșăntat al directorului cu cifrele ce treceau cu nonșalanță prin mințile acestor domni, în timp ce populația era infometată, nu constituie un impediment moral pentru acești foști tovarăși. Preponderent în aprecierea valorii umane a fostei ministre era că acorda aprobări de mașini. Da, dar numai acelea care le întrefînneau „mașinațiunile” nomenclaturistilor.

● Președintele Iliescu a plecat la Moscova taman de Paști. Gurile rele spun că s-a săturat să-și tot facă la cruci televizate și că, dacă de Crăciun și-a călcat pe convingeri și ne-a urat cele bune, acum era prea mult să ne zică și „Christos a înviat!” Așa că s-a dus pe meleagurile studentiei, ca să facă un paște original, tovarășesc, în-

Sugerăm Căilor Ferate Române să aleagă: ori să introducă în gară garnitura completă, ori urcarea călătorilor să se facă la București-Triaș, din mers, pentru a elimina eventuala întîrziere.

● Tot Gara de Nord. Vîntul capitalismului multilateral dezvoltat bate peste tot și aici, în „prima poartă feroviară a țării”.

Chioșcurile sînt ale unei firme, pe-roanele ale altei firme, gunoaietele sînt colecționate de o cu totul altă firmă, iar cărucioarele pentru bagaje nu se mai găsesc, ci doar hamalii angajați la patron.

O fostă sală de așteptare este acum hală de jocuri mecanice, iar în cîteva incinte și-au făcut loc întreprinzătorii particulari sau agenții de turism.

Nu mică ne-a fost surpriza să descoperim că în biroul, deasupra căruia scrie „Șef stație”, se instalează sediul unei noi agenții turești de turism. Pînă atunci, lingă ea, pe o tarabă, se vînd țigări, gume, papuci și napolitane. Fîrește, toate de pe malul Bosforului.

Așadar, dacă Biroul șefului Gării de Nord a fost ocupat de turci, nu ne rămîne decît să le urăm: „La mai mare! Și să conduceți voi. Totul!”

● Cu durere anunțăm că vineri, 15 martie, la Scornicești, a avut loc înmormintarea lui Lică Bărbulescu, fostul mare artizan al agriculturii românești sistematizate. D-sa a decedat în urma unei îndelungate și grele suferințe la ficat.

La funeralii au participat, într-un cortegiu de patruzeci de mașini (nu numai negre, din păcate!) rudele, prietenii și colaboratorii marelui dispărut. Din partea fam. Ceaușescu au fost prezenți: Ilie, Florea, Zoia și Valentin, precum și alți membri și membri supleanți ai familiei.

Au lipsit Nicu — bolnav și cocoana Lina — fostă Ceaușescu actuală văduvă Bărbulescu și fostă inspector general al învățămîntului din județul Olt —, aflată în imposibilitatea de a se deplasa, fiind reținută cu treburi la Jilava.

Au fost absenți, de asemenea, soții Elena și Nicolae — dispăruți prematur în tragicul accident de la Tîrgoviște, din decembrie 1989.

● Se aude că dl. Valentin Ceaușescu a fost reîncadrat — conform studiilor petrecute cu fast și dărnicie în Anglia — la Institutul Național de Fizică de la Măgurele.

V.C.T. dedică prima pagină a săptămînalului său (nr. 43) Sărbătorilor de Paște. Iisus Hristos, cu minile împreunate, rostește în genunchi: „Vom fi iarăși ce-am fost și mai mult decît atît”. Avînd în preajmă luminări tricolore. Luminările, dacă privești cu atenție, poartă urme de seceră și ciocan. Vadim, cu pioșenie, în patru labe și cu limba scoasă, redă norodului „Legenda umanității”. La început, poetul ne spune: „Mîntuitorul este aidoma oricărui copil, nu avea cum să se implice în evenimente”. La sfîrșit, poetul mărturisește: „La fiecare Paște trăiesc o eternă copilărie”.

Vadim — copil! Diferența dintre Mîntuitor și Vadim devine esențială: Fiul Domnului avînd libertatea supremă de a paște turma omenirii; Vadim avînd aceeași libertate supremă — de a paște. El paște orice, oriunde. Și se implică în evenimente, indiferent de stadiul de creștere în care se află.

Cititor al R.M., fii fericit! Într-o zi, Vadim îți va scrie și ție un Requiem ca și mamei sale. Aibi puțintică răbdare!

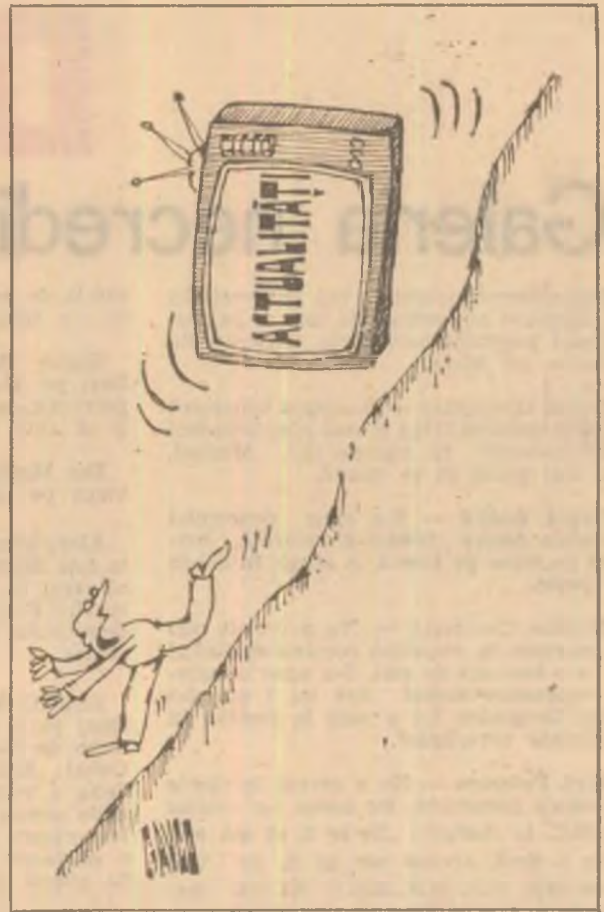
MICHIDUȚA

ANAL 2: TATULICI?

O emisiune de pe programul 2 folosește un im-
rativ: Veniți cu noi!... Ei bine, nu! Stați acolo
ide vă aflați, plecați la plimbare, uitați-vă pe fe-
astră, dar nu vă duceți unde vă cheamă ei
entru că veți avea nevoie de calmante și nu se
iesc în farmacii. S-au rotunjit în jurul unei
ese, la ultima ediție de acest fel, mai multe
ersoane care nu știau ce le așteaptă și au
nit cu toată buna credință: părintele Ga-
riu, actrițele Rodica Mandache și Ioana Pavelescu,
dactorul Mironov, dl. scriitor Andru și o coechipieră
domnului Tatulici care nu contează, că prea mult
espre dumneael nu a spus și nici despre ceilalți.
edeta a fost însă Mihai Tatulici, care a intrat în
nisie cu o mărturisire șoc: mă inhibă părintele
aleriu cu rostirea sa... De aici deducem, în simpla
ogică a omului de rind și nu în cea a redactorului
e televiziune, că domnia sa nu l-a văzut și n-a
at de vorbă înainte cu părintele, pentru că s-ar mai
obișnuit cu rostirea-l. Că nu a stat ne-am dat
oi seama pentru că nu prea știa nimeni despre ce
a vorbi celălalt, nici măcar atotgînditorul Tatulici
i s-a creat o mare ambuscadă în care toată lumea
ovestea despre ce-l apăsa de mai multă vreme,
au despre ce credea că ar fi trebuit să vorbească,
cu Tatulici al nostru nu prea apucau ei s-o
bine, că el le tăia macaroana și ei larăși își
au avînt și porneau de la capăt, dar asta nu și
u, că el este inhibat. Într-o brambureală de ne-
escris au atacat problema sentimentului religios pe
are poate ar fi clarificat-o dacă nu sărea sprintenul
ostru redactor să-l amestece cu momentul evocării
il Amza Pellea și cu cel consacrat lui Nichita
fănescu, la care a mai adăugat o anchetă, bine rea-
zată, deși înregistrată pe drumuri, adică pe unde
apucat cine a făcut-o. Întrebarea pe care s-a con-
truit ancheta a fost profundă și bine formulată:
fal credeți în Dumnezeu, și de ce? Dezbaterea care
urmat nu a lămurit problema, dar l-a exasperat
e telespectatorii care au început să sune la telefonul
misiunii și să amenințe că trec pe programul 1,
dacă nu se potolesc. Domnul Tatulici, calm, a re-
licat că toate acestea sînt interpretări la prima im-
presie și nu trebuie luate în seamă, iar domnul
criitor Andru, care insistă că a fost chemat în
ceastă calitate, a completat că „noi și dacă rămînem
ără telespectatori ne simțim bine cu cei prezenți
pe platou”, care nu au încotro și trebuie să stea,

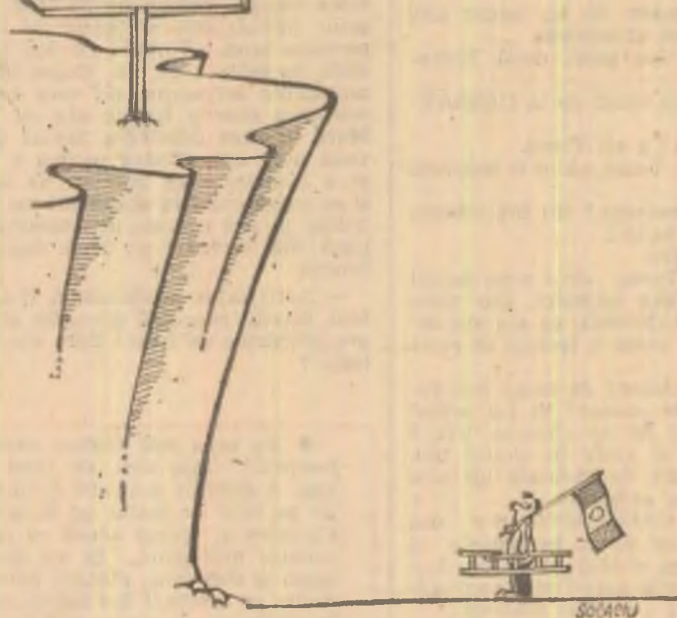
pentru că ușile sînt încalate — completarea noastră
— ceea ce pe noi ne-a liniștit, adică nu se va termina
decît la ora fixată. Ce n-am înțeles este de ce s-or
mai fi obosind să transmită toată chestia asta dacă
alungă pe toată lumea și nu se joacă ei, acolo, între
ei, pe platou? Și mă mai sperie gîndul că se poate
împlini zvonul acela cum că domnul Tatulici ar
pune mina pe tot programul 2, și noi ce ne facem?
Deși, dacă este să discutăm drept, confuziile de idei
și cele lingvistice ale colegului nostru de la TV sînt
de tot hazul, plecînd de la afirmația că „oratio men-
tis este un fel de Yoga” pînă la „amestecul bisericii
în publicitate” citiți exact cum scrie, adică în finan-
țarea unor filme religioase... Nodul conflictual al
dezbaterii a fost dacă avem sau nu nevoie de senti-
mentul religios în fiecare zi. De aici se trecea la
Amza Pellea și Nichita Stănescu într-o logică pe
care mărturisim că nu am prins-o. Un text neglijent
și probabil neperfectat al Rodicăi Mandache despre
Amza Pellea, a fost citit de colega realizatorului cu
emfază făcîndu-ne cunoscut mai apoi că-l vom
regăsi în Libertatea zilele următoare... S-a mai
plîns Rodica Mandache că nu au venit toți cei in-
vitați să vorbească despre Amza — ea încă mai
credea că de asta a fost chemată —, iar Ioana Pa-
velescu a excelat în judecăți de tipul: „Amza este
cu noi, noi sîntem mai puțin cu el, Amza merită
să-l dăm totul și de aceea sîntem cu toții emo-
ționați”. De fapt se pare că fiecare era emoționat
de altceva în această emisiune și tocmai de aici s-a
născut zăpăceala. Actrița mai sus citată a afirmat
într-o stare lirică excesivă că „Amza a existat pen-
tru ca să dea un sens acestui popor românesc” și a
adăugat repede că din punctul de vedere al meseriei
lor, Rodica Mandache încerca cu exasperare o in-
trare în normalitate, întorcîndu-se pe drumuri mai
bătute de logică, reușind chiar o clipă de autentic
fior povestind despre modul cum actorul și-a luat
rămas bun de la prieteni cînd a aflat că va muri;
mai mult nu putea face și, cînd i-a dat cuvîntul
Ioanei Pavelescu să vorbească despre o scenă de
dragoste dintr-un film, Tatulici a sărit ca un to-
reador în arenă întrebînd triumfal: Ce vrea bise-
rica? și a mai spus că trebuie să afle acestea de
la preotul Galeriu care reprezintă credința, Mironov
care reprezintă rațiunea, cunoașterea și aici ni s-a
rupt firul înțelegerii. Mai afirmă cu prețiozitate și
foarte răspicat dumnealui că mecanismul reprezentat
de relația biserică-religie-societate funcționează ef-
icient și a observat că în preajma marilor sărbători,
răufăcătorii se cam potolesc și reîncep toate cele
rele după trecerea lor. Credem că redactorii de la
Actualități îl antipatizează foarte pe Mihai Tatulici
sau poate nu a avut noroc pentru că, peste 10 minute,
au anunțat pe programul 1 că în comuna Bolintin
a fost ucis un tînăr student cu cuțitul de către un
rom ursar, drept care toată comuna după slujba

de înviere s-a îndreptat spre zona locuită de aceștia
și au dat foc la vreo 20—30 de case. Dar pe programul
2, Tatulici nu vedea și nu auzea nimic, așa că plic-
tisindu-se de cel mai reușit moment al emisiunii
semnat de Irina Nistor, o întreprere bruscă cu o cu-
getare de tip Gîgă: De ce Dumnezeu ne urim noi
așa oamenii și ne suspectăm pentru orice și hai să
nu zic oamenii în general, ci noi românii în special?
Ce s-a întîmplat pînă la urmă nu mai știm, pentru
că am trecut pe programul 1, să vedem Telejurnalul,
pe care după un asemenea coșmar l-am receptat ca
pe o rară sărbătoare a inteligenței televizate.

LIANA COJOCARU

EUROPA

ETERNUL FEMININ

Cindva, mi-a fost iubire trecătoare
O dulce și frumoasă messalină
Cu trup seducător de balerină
Și ochi strălucitori ca mindrul soare.

Priveam uimit cum lumea se înclină
De-atîta frumusețe scilpitoare,
Născută pentru-a fi nemuritoare
Și-n taină o slăveam ca pe-o regină.

Dar într-o zi s-a dus și nimeni, încă
N-a izbutit să știe ce se-ntimplă
În inima femeii-nșelătoare...

În sufletu-mi — cetate părăsită
Mindria mă tot duce în ispită
S-o țin ca pe-o rebelă la-nchisoare!

ION NEAGU

SEVERIN-aș și n-am cui!

Tînărul, neobositul și ve-
hementul asistent al primului
ministru, dl. Adrian Severin,
ministru însărcinat cu reforma
sistemului economic comu-
nist, nu este, cum ar putea
crede unii, defel de fel din
Drobeta Turnu-Severin, oraș
cu vechi tradiții revoluționare
daco-romane.

Originile familiei sale se
pierd undeva în Polonia, apoi
mai departe, în negura veacu-
rilor și în Spania (atenție!
din nou, filonul spaniol în
Guvern!), unde „o anumită
parte” a credincioșilor — adică
sefarzii —, din acea vreme,
a fost oropsită și alungată de
Inchiziție.

D-sa este fructul iubirii nă-
praznice a colonelului Seve-
rini — sosit în România în
1939 în urma prigoanei hitle-
riste — pentru o tînără mo-
zică din București.

Încă de mic, fructul a fost
pregătit minuțios pentru o ca-
rieră ulterioară briliantă, ală-
turi de fiul generalului Val-
ter: i s-au donat lecții de plan,
îndelungate ore de limbi străi-
ne (unele chiar materno-pa-
terne!) cărți de înțelepciune
din tezaurul gîndirii civiliza-
țiilor semite etc.

(Desele călătorii în copilărie
la Giurgiu, într-o familie prie-
tenă a bunei sale mame, pro-
bează adevărul afirmațiilor de
mai sus!).

Altfel, cuminte fructul A-
drian! Cuminte și ascultător.

Prima și strălucita materia-
lizare (tot cu materialismul,
nu scăpăm niciodată de el!) a
eforturilor educației primite
în familie, a fost — pe lângă
stadiile de pionier și utecist —
funcția de șef comisie cultu-
rală, pe timpul studenției în
drept, prin 1976—1977, în Con-
siliul Uniunii Asociațiilor Stu-
denților Comuniști din Uni-
versitatea din București, pe
durata președinției tovilui
Antonie Iorgovan, asistent la
Drept, șef și zbir de marcă,
dăruiat total și necondițio-

cadrelor pentru Revoluție și
după n-a dat greș, dacă a fost
bine și conștiincios dirijată și
dacă s-a crezut cu tărie in-
tr-un țel.

Astăzi obiectivul a fost atins.
Steaua sa strălucește de-ți
ia ochii.

Destinul i s-a împlinit (la
fel ca și trupul). Prin urmare,
horo-scopul scuză mijloacele.

Și un lucru e cert: Severin
a învins definitiv, la orașe și
sate.

FLORIN TOMA

FOTOGRAFII INCOLORE

nat idealurilor nobile ale
marxism-leninismului.

Pînă tîrziu rămînea bunul
și voiosul Adrian lîngă men-
torul său, viitorul senator de
Caraș-Severin (urmăriți, du-l
așa, filiația ulterioară a pro-
blemei!), la sediul Consiliului,
din clădirea Universității, stu-
diind dosare, întocmind pla-
nuri de măsuri — cu termene
și responsabilități precise —
sau dări de seamă, ce trebu-
iau înaintate negreșit la Cen-
tru, tovarășului Bontaș!

Și eforturile sale (ca și ale
familiei) au fost pînă la urmă
încununat de izbîndă.

Niciodată și în nici o parte
a lumii, pregătirea din timp a

AM SCĂIS CÎTEVA
POEZII NOI CU
COMUNIȘTII.
MĂ-AU ZIS CĂ NH MI
LE POT PUBLICA
ACUM.
ÎNSĂ MI LE-AU
REȚINUT...

DUMINICA T

Galeria necredincioșilor

Toma necredinciosul la iad. Personalități ale opoziției anticomuniste care și-au manifestat pregnant necredința în rănile din palmele lui Marx.

Stefan Gheorghiu — S-a opus vehement cultului personalității și mai ales botezării unei Academii cu numele său. Murind, n-a mai putut să se opună.

Vasile Roaită — S-a opus concepției marxiste despre femeie și tovarășă, murind cu mina pe sirena. A sfârșit în coadă de pește.

Nicolae Ceaușescu — Nu a crezut nici un moment în revoluția română susținând că e o lovitură de stat. S-a opus instalării neobomunismului dar nu i s-a dat timp. Dreptatea lui a ieșit la lumină în sentințele tovarășilor.

Gică Petrescu — Nu a crezut în rănile minturii comuniste. De aceea i-a cîntat lui N.C. la chefuri: „De-ar fi să mă mai nasc o dată, același om aș fi, pe tine te-aș iubi, măi, tată, măi!” Nu s-a mai născut o dată pentru că n-a murit.

V. I. Lenin — N-a crezut în înviere, de aceea a fost nu înviat ci împaiat la Kremlin. N-a crezut în I. V. Stalin.

Eduard Șevardnadze — N-a crezut în

rănile de pe fruntea lui Gorbaciov. Și la ce i-a folosit?

Eugen Barbu — Mare necredincios. Deși pe 21.XII.1989 totul părea să-i fie potrivit, n-a crezut că o să i se-nfunde. Și a avut dreptate!

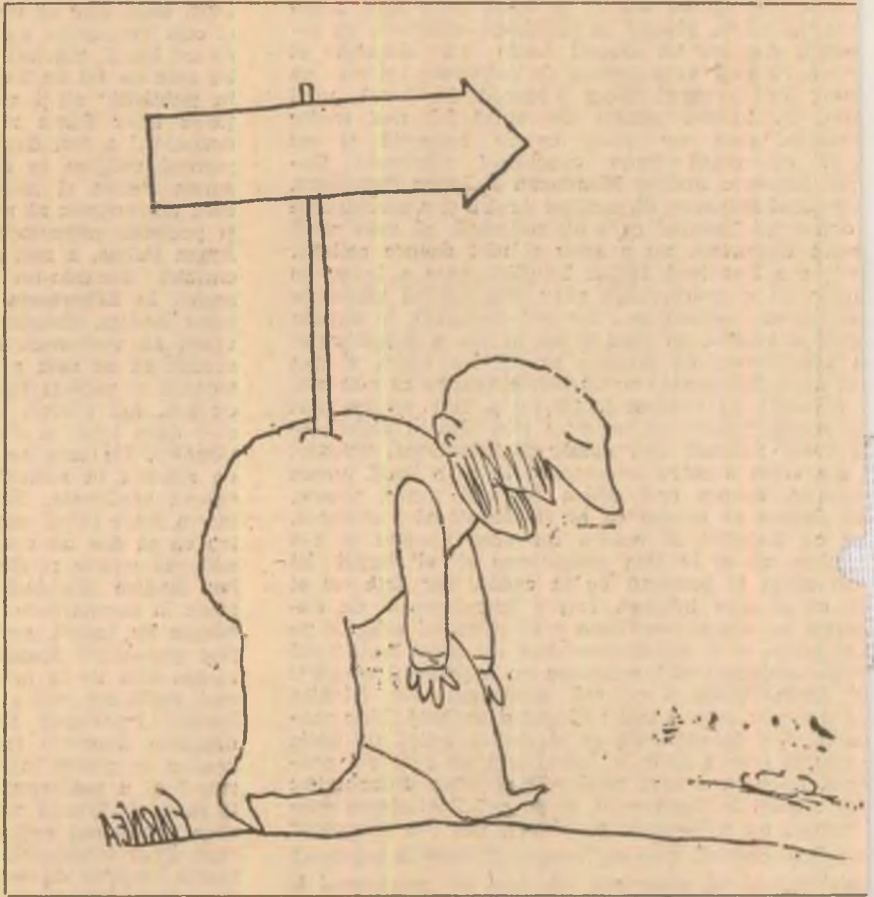
Dar Marțian — N-a crezut în existența vieții pe planeta Marte.

Alexandru Bărlădeanu — Apărîndu-i în față Marx i-a spus: „Nu doar din gură să crezi în mine, ci din tot sufletul, căci eu sint Fiul Omului! Te îndoiești?” Academicianul s-a îndoit și îndoit de șale a rămas.

Emanoil Valeriu — Pe cînd era în pelerinaj pe la Sfîntul Scaun i-a apărut cu nimb de foc sfîntul Giorgio. Și el l-a întrebat: „Ești chiar sfînt?”. Și sfîntul Mendella a răspuns: „Nu vezi în palmele mele semnele?” Emanoil s-a uitat și nu le-a văzut. „Nu-i nimic, a zis sfîntul, noi o să facem afaceri frumoase împreună”. Și atunci el l-a crezut.

Toma Michinici — L-a întrebat Domnul: „Crezi în mine?” El a zis: „Nu. Cred în cafea, cărți, bobi. Nu vezi ce de broșuri am scos?”

Florin Toma — Crede în Lucifer. Lucifer nu crede-n el.

Parabola lui Toma necredinciosul

Și s-a arătat ucenicilor Iisus și ei l-au văzut. Numai unul, Toma nu a crezut că el a înviat. Și Domnul i-a spus: „Privește-te la coasta mea”. Și el a privit și a văzut rana. Și Domnul i-a spus: „Privește palmele mele”. Și el privind a văzut și a crezut. Iar Domnul i-a spus: „Tu ai văzut și ai crezut! Ferice de cei care cred fără să fi văzut! Altădată să nu te mai îndoiești!”

Toma a jurat să nu se mai îndoiască. Și după ce Iisus s-a înălțat la cer s-a apucat să răspundă învățătura Lui. Că să fie răspunderea cit mai eficientă, și-a făcut un ziar. Il tipărea în multe exemplare și îl răspindea la romani, efesieni, corintieni și așa mai departe.

Într-o zi a venit ziarul și i-a spus: „Dă-mi mie să răspundesc ziarul tău în lume. Am căruțe rezezi și oameni încercați”.

— Dar vei putea? a întrebat Toma.
— Te îndoiești? s-a mirat celălalt.
— Bine a spus Toma, care aflase că nu-i bine să te îndoiești. Dar cine sin-teți voi?

— Noi sintem CASSANDRA, a zis omul. Să ai încredere, că avem și aceeași credință, uite ziarul nostru și nu te mai îndoii!

— În două trei zile. Nu te îndoii! Una e CASSANDRA!

Toma nu s-a îndoii. Și au trecut alte săptămîni. Era cam strimtorat.

— Îmi dai sau nu bani, după înțelegere?

— Ți-i dau, a zis omul de la CASSANDRA.

— Haide, dă-mi! a zis Toma.

— Am impresia, Tomo, că tu te îndoiești de cinstea mea!

— Ferească Dumnezeu! Nu mă-ndoiesc dar îmi trebuie banii!

— Așteaptă puțin.

Și a așteptat Toma de i s-au lungit urechile. Mai să dea faliment. Dar ziare tot îi dădea CASSANDREI, că așa era înțelegerea. Pînă la urmă a trebuit să pună piciorul în prag.

— Văd că te îndoiești de mine, s-a supărat celălalt. Uite atunci! Și i-a arătat pe o hîrtie contul lui în visterie. Vezi? Am banii. Miine îi virez în contul tău.

Și Toma s-a căit de îndoiala lui și-a cerut iertare și a așteptat.

Dar a doua zi CASSANDRA n-a dat banii. Cînd s-a dus Toma la visterie a aflat că între timp contul se golise. L-a căutat pe omul acela care-i inspirase atîta încredere și nu l-a aflat nicăieri.

Și a înțeles Toma că uneori tot e bine să te-ndoiești că altfel ieși păgubit cu milioane. Și atunci a aflat că alți apostoli pățiseră și ei la fel de la CASSANDRA. Și atunci a plîns cu amar.

Mai tîrziu s-a zvonit că în spatele CASSANDREI era de fapt apostolul Pavel care voia să rămînă numai epis'olele lui. Și de aceea i-a ruinat pe toți. Pînă la urmă chiar așa a și fost — au rămas numai epistolele lui.

I. MATEIU

Îndoielile

Cînd Toma Dîjmărel aflu că ex-re-a personalului din instituție pen testarea pe post va avea loc în biro intră în panică. Era singur în ditan căperea, colegii fiind plecați pe domnea peste tot o dezordine. Intră imediat într-o activitate feră-dună ziarele care zăceau în teancu toate mesele, deslipi de pe fișet pe gelui Mihai, goli sertarele de bal pe care scria „Votați-l pe Ion Ra-dădu cu mătura pe jos. Rupse în p minuscule scrisoarea pe care toc-n concepea pentru fratele său de la Mare în care deplîngea faptul că veau acte doveditoare pentru a pr-ei o moștenire de pămînt, de la și se așeză calm în scaun tocmai cî-trunse pe ușă comisia de examinare pusă din director și două doamn-funcții.

— Activitatea profesională ți-o c-tem, începu șeful, să discutăm puțin pre probleme de fond! Cum stai cu logia?

● Nu prea mai înghite prahov fesenele! Mai ales, de cînd n-liga a devenit mincare de lux. I lei pe kilu' de mălai ud la moare Cimpina și ajungi acasă cu citev coloașe mucegăite. Și, ca să-ți masa și mai bine, plătești frumuș de lei pe fasole, 1 leu bobul. ca le le negre de pe timpuri și te rîc injurînd guvernul numai după r

Cămașa lui Petre

Lectura mea preferată, în copilărie, fu-se „Cămașa lui Hristos”, carte care m-a urmărit și obsedat — prin subiectul ei — întreaga viață. Iată însă că mi-a fost dat mie însumi, să trăiesc un story asemănător. Dar, s-o iau pe-ndelete cu povestitul, ca să puteți înțelege și dumneavoastră ce și cum.

Îmi satisfăceam stagiul militar la o unitate din Capitala îndepărtatei mele țări. Noi, soldații, închiși între zidurile cazăr-mii, nu prea aveam contacte directe cu civilii, mass-media și femeile. De aceea am rămas surprins cînd am aflat că un grup de-al nostru urma să insoțească și să asiste, pe post de paznici, la o crucifi-care. Personajul, condamnatul adică, era un cetățean care se părea că fusese multă vreme în fruntea unui guvern. Acuzațiile aduse erau evident mincinoase: cum că scumpise prețurile la tot ce se putea mîn-ca, la îmbrăcăminte, încălțăminte, cărți și băutură, cum că redusese soldele și că in-curajase, interesat fiind, magazinele, pe talanți, ce pur și simplu despuiau popula-ția. Judecat cu strîmbătate, de farisei și cărturari, primise pedeapsa capitală. Modalitatea, ținutul pe cruce.

Iată-ne așadar ducîndu-l pe condamnat spre locul supliciuului, muntele Filaretului. Convoiu nostru jalnic trecea prin mulți-mea care flulera, huiduia și arunca cu pie-tre în cel ce își purta cu stoicism crucea. Era un bărbat frumos și încă tînăr, de aceea m-a cuprins mila privindu-l cîm se lupta cu ditamai birna de stejar, pe care avea să fie crucificat. Ce popor primitiv! nu m-am putut abține să nu remarc în gînd.

Cînd am ajuns pe deal, am mai văzut doi răstigniți. Unul se chema Baltazarus și era un tip negru și urît, iar celălalt,

Voiculescus, arăta ca un patriarh care practică frecvent jocul de yoga.

Trec peste momentul groaznic al baterii cuieilor, moment suportat cu stoicism de victima, a cărei educație aleasă era vizi-bilă și cu ochiul liber. Se ruga doar în șoaptă în mai multe limbi ale pămîntului la Tatăl lui — am înțeles eu — de la Cotroceni. Dar Tatăl nu dădea nici un semn, nu făcea nici o minune; o fi fost plecat și El spre Soare Răsare.

După ce faptul s-a consumat, după ce mulțimea s-a împrăștiat, caporalul nostru a avut o idee năstrușnică. Să jucăm la barbut cămașa nefericitului care gemea atunci în limba spaniolă și ne privea cu îngăduință. Era o cămașă de poplin, albă, cu monogramă, cămașă care văzuse ea în-săși multe mări și țări, pentru că stăpînul ei colindase, cu și fără treabă, toate co-tloanele planetei. Al naibii barbut, pe care nu l-am suferit și nu l-am practicat nicio-dată decît în acea zi nefericită, a făcut ca tocmai mie să îmi pice lenjeria. Nu pot să spun că m-am bucurat excesiv, dar nici invers. Am dus-o acasă și am virît-o într-o ladă de lemn pe care o am moș-tenire de la bunicul, fost agent K.G.B.

Au trecut anii. Cămașa a devenit din ce în ce mai valoroasă. Astăzi, după aproape două milenii, am scos-o la licitație. A re-venit unui miliardar bass-arab — care lo-cuiește în capitala Irakului, New-York — contra zece miliarde iuani chinezești, cea mai forte valută a vremii noastre.

Și cam atît. Dacă aș găsi un scriitor care să pună pe hîrtie totul, ar ieși un best-seller pe cînte, dar în vremurile noastre nu mai sint scriitori, ci numai gazetari. Păcat!

DAN COJOCARU

Psalm de necredință

De-un an și patru luni, lisuse,
De tine-incepui să mă-ndoiesc.
Până la-ntii, ne fuse cum ne fuse
Dar ce ne mai așteaptă nu ghicesc.

Apostoli nu-s. Avem doar paparude.
Cu sufletele lor fac dracii troc.
E plin pe străzi și-n Parlament de lude
In schimb Christoși nu se mai nasc deloc.

Mitropolii, Guvern, Academie
Sint pline de lingăi precum au fost.
Ori nu ești, ori, mi se pare mie,
Croiala noastră ai gândit-o prost!

Pogoară printre noi, că fără tine,
Se va lăsa din nou cu tãmbãlau.
Căci Lucifer se vinde tot mai bine
Semn clar că noi o ducem tot mai rău.

RĂZVAN CORA

i Dijmărel

Toma rămase trãsnit. Dacă întrebarea enea în vremurile nu demult apuse, s-ar dovedit as în materie, că doar fusese propagandist de partid. Privea nãuc, mecind aerul încordat.

Frecventezi biserica? întrebă șeful.
— Nu chiar, zise Toma. Mă duc însă la feștanii; cind se dezvelește vreun monument asist la slujbe și-mi iau notițe.

Șeful păru mulțumit de răspuns.
— Ați avut pãminti? sună întrebarea urmãtoare.

„Nu, am fost țărani săraci!“ fu cît p-aci a răspundă din reflex Toma, dar se con- centrã și zise:

— Da, bunicii mei au făcut parte din ătura burghezo-moșierească!

— Și după 23 August?

— Pãrinții mei au fost chiaburi! zise Toma cu mindrie.

— Bravo, interveni o doamnă din co- nisie, înseamnă că ai să primești și ceva jumint!

— Cum stai cu rudele în străinătate? întrebă șeful.

noptii, atunci cind curge apa la pompã. În rest, te zbați pe uscat, pînã și se u- sucã buzele, fiindcă vinul ce-a sãrit și el (litru) de sutã e o „rara avis“ pe la noi. Bine cel puțin că rãmînem mereu leferi, sã putem observa chinurile gu- vernanților spãlați prin toate apele, cind de premier, cind de mitingistii de ser- viciu.

— Am un frate fugit acum cinci ani în Canada și o sorã în Turcia!

— Din dosarul vechi rezultã că ai avea fratele fugit pe undeva prin țarã fiindcă se eschivase de la plătirea unor despãgu- biri de la serviciu iar sora mãritatã cu un cãpitan de securitate de la Coșofenii din Dos! interveni una din doamne.

— Nu-l adevãrat, am prezentat lucrurile pe dos, știți, aveam și eu familie!

— Mã rog, sã trecem, spuse șeful. Ce fel de ziare citești?

— Numai cele cu albastru!

— Bine, zise șeful. Spune-mi dacă ai fost vreodatã în Piața Universitãtii?

— Da. Doar o singurã datã, cind am ajutat un miner sã planteze niște flori.

— Crezi în economia de piațã? întrebã sever doamna care lucra la serviciul per- sonal.

— Cred că este singura modalitate sã ajungem în capitalism în stadiul de pu- trefacție pe care-l rîvnim!

— Mulțumim! spune șeful edificat. Te rog sã anunți colegii din alte birouri sã vinã pe rînd la examinare!

Toma ieși sã facã mobilizarea respectivã și apoi se refugie la bufet. După vreo trei ore un coleg îl anunțã că poate sã se in- toarcã în biroul sãu. Înãuntru era fum de țigarã, scrumiere pline, resturi de hîrtii, multe ziare „Azi“ și „România Mare“, poze cu Ilescu și Roman, toate rãmase în urma activitãții din timpul examinãrii. Toma strinse totul, aruncã ziarele și po- zele la coș, mãturã pe jos și deschise fe- restrele. După ce purificase atmosfera, cãutã poza regelui și o lipi pe fișet. Apoi își scoase dintr-un sertar ultimele numere din „Dreptatea“, rãsfindu-le cu plãcere. Știa că nu-l va mai deranja nimeni pînã la sfîrșitul programului.

La un moment dat atenția sa se dimi- nuã. Ochii îi cãzurã pe „Gazeta sporturilor“ din care începu sã citeascã nesãțios. A- runcã la coș teancurile din „Dreptatea“ și deslipi de pe fișet poza regelui, punind-o pe cea a fotbalistului Hagi. Își desprinse cruciulița de aur cu lãntșor de la gît, cu gîndul s-o vindã ca sã-și plãteascã între- ținerea, pînã cind va primi compensația pe luna în curs. Își aminti că avea încu- iat într-un sertar din fișet un OMAGIU din 1988 pe care ar fi putut sã-l valori- fice pe valutã. Se gîndi că ar fi preferã- bil sã-l dea pe acela, pãstrînd cruciulița, pe care și-o puse din nou la gît.

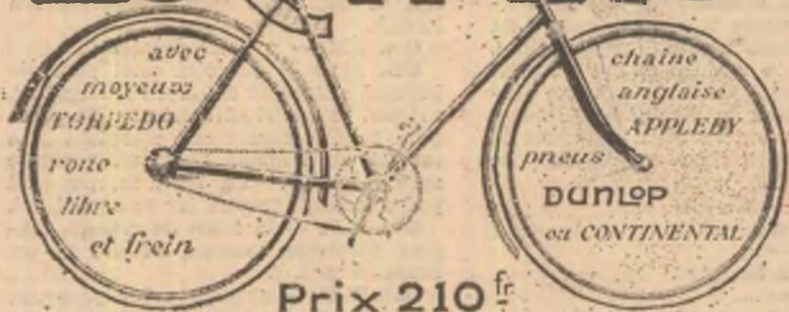
Strinse volumul la piept, ca pe o veri- tabilã valoare ce era. Îl folosise în trecut pentru temele de invãțãmînt politic și iatã cã-i era prețios și în prezent. Dar poate era mai bine sã-l mai pãstreze... cine știe...

Din coș de pe o fotografie ochii premie- rului Roman îl priveau insistent.

IOAN SUCIU

Bicyclettes

LUCIFER

Prix 210 fr

Grand Luxe

POUR DAME

Prix 295 fr

MESTRE & BLATGÉ 5 rue Brunel, Paris.

en vente chez tous les mécaniciens. NOTICE FRANCO

Lucifer se auto-sponsorizează!...

...Cum? Numai un geniu ca mine (a nu se confunda cu Geniul Carpaților; mie nu-mi place muntele) putea găsi soluția!

Aflind că în China, în fine, s-a introdus impozitul pe biciclete, am trecut la treabă: am inventat bicicleta retro numită Lucifer (vezi planșa anexată). Fabric citeva zeci de mii, le vînd chinezilor pe valutã (valuta lor națio- nalã), ori pe hirtie, ori pe operele lui Mao (dacã Omagiu lui Ceaușescu se vinde azi cu... 50 dolari, nu vãd de ce Omagiu lui Mao s-ar da cu mai puțin).

Totodatã, voi condiționa vînzarea bicicletelor de cumpãrarea revistei Lucifer; și cum chinezii sint atit de numeroși, realizați sper cã-n trei- patru luni Ulici va merge numai cu elicopterul, iar Tupan își va permite sã angajeze gorile și sosii (primele — îl vor apãra de furia lui Vadim, iar ultimele — de gelozia nevastei). Eu, în calitate de modest colaborator (chiar dacã sint dublat de-un om de afaceri incomparabil) mã mulțumesc cu o sti- clã de whisky pe orã și o tartinã cu caviar alãturi.

Iertați-mã, m-a cuprins visarea și m-am abãtut de la subiect; deci: dupã ce obțin venituri pe biciclete, dupã ce desființez pur și simplu școala de presã chinezã — prin lan- sarea unui tiraj de numai 90.000.000 exemplare din Lucifer (ar reveni deci, cam un exemplar la zece chinezi!), trec și pe la fiscul asiatic și-l vãm-

iesc: bine, mãi, Tze Dun, tu te-mbo- gãșești cu velocipedele mele?! la fã-te-ncoa cu 20% din valoarea im- pozitului pe biciclete! Ce mai, pe lingã popularitate, revista din Calea Victoriei va avea bani, sã-i întoarcã cu lopata... (Am uitat sã precizez: afacerea va pãrea atit de Ne-curatã, încit încã vreo treizeci de mii de exemplare din Lucifer vor fi cumpã- rate de KGB, CIA, SRI, Serviciul ma- gh iar de informații, contraspionajul japonez, pro-spionajul irakian și, nu în ultimul rînd, de securitatea ladu- lui!).

Pentru ca statul român sã nu mã tragã de urechi și sã-mi arate obrazul („Bine, bã, patriot ești tu, sau ce Dracu? Ii ajuți pe piticii ăia care-au descoperit cu forța mătasea și pe noi, care te-am crescut, ne lași în deban- dada asta economicã?“) am gãsit a soluție idealã: impozitul pe bicicle- tele... figurate. Adicã, ochelarii. Fiind- cã am făcut o statisticã, pîndjnd dupã un colț, timp de trei zile, ciți bicicliști trec pe drum și ciți ochelariști; ultimii erau, categoric, covîrșitori (ca un amãnunt amuzant: cit am stat acolo la colț și-am numãrat, vreo cinci in- divizi care m-au confundat, îmi adu- ceau, din orã-n orã, apã mineralã și gustãri; le mulțumesc pe abastã cale).

Gata, p-ãștia i-am umplut de bani; miine plec în Albania...

BOGDAN ULMU

M.S. REGELE MIHAI A FOST DE PAȘTE ÎN ROMÂNIA

Raport al Ministerului de Interne privind vizita ex-regelui Mihai I de Hohenzollern în România în perioada 6 aprilie 1991.

Miercuri, 3 aprilie 1991, ora 15,00 — are loc o discuție telefonică între d-na Simina Mezincescu și M.S. regele Mihai, în care acesta declară că nu va veni în țară de Paște, deoarece e foarte ocupat și va pleca în străinătate. Redăm mai jos conținutul celor doi, pusă la dispoziția noastră, cu amabilitate, de către S.R.I.—S.A.:

Ex-regele — Alo!

S. Mezincescu — Alo!

Ex-regele —

S.M. — Alo, alo, alo...

Ex-regele —

S.M. — Alo, alo, alo, alo, alo, alo...

Ex-regele — Clic!

S.M. — Clac!

Vineri, 5 aprilie 1991, ora 9,30 — Ex-regele Mihai cumpără de la măcelarul Otto Müller 5 kg de carne de miel.

Ora 11,00 — Tot în cursul dimineții mai intră în posesia a 3 cartoane de ouă, 6 cozonaci, 4 bilete de avion pe numele regelui Fahd al Arabiei Saudite, 2 pixuri și 2 tone de ajutoare medicale.

În jurul orei 14,00 se reîntoarce la domiciliu, pe care nu-l mai părăsește pînă a doua zi dimineața.

Simbă, 6 aprilie 1991, ora 9,00 — însoțit de către soție precum și de prințelese Sofia și Margareta, fostul suve-

ran se îndreaptă spre aeroportul din Zürich.

Ora 9,30 — avionul decolează.

Ora 10,30 — datorită unei pene de benzină survenită deasupra Budapestei, avionul este silit să aterizeze. Pe aeroport, familia regală este așteptată de o mașină Ford model 1938 care pornește spre România. La bord se mai află patru teroriști unguri, iar pe capotă doi.

Ora 12,30 — la 4 km de graniță, mașina părăsește șoseaua, intrînd pe un drum de țară.

Ora 12,45 — mașina revine pe șosea. Membrii echipajului poartă costume arabe.

Ora 13,00 — la punctul de frontieră, datorită neatenției vameșilor români antrenati într-o partidă de „lapte-gros”, mașina este lăsată să treacă.

Ora 13,30 — mașina se îndreaptă spre Tirgoviște. Sute de cetățeni maghiari, germani și de alte naționalități îi ies în întâmpinare, strigînd lozinci antigvernamentale, antiprezidențiale și promonarhiste.

Ora 14,30 — alertată, poliția comunei Gugești pornește pe urmele fugarilor.

Ora 16,00 — în preajma Fabricii de semințe Tirgoviște, echipa de poliție reușește să oprească mașina regală. Au

loc schimburi de focuri, se ciocnesc ouă roșii, se consumă băuturi alcoolice. Este prezentă și o echipă a Radioteleviziunii Române, condusă de d-l Emanuel Valeriu, precum și un sobor de preoți, în fruntea căruia se află multpreasfințitul și multproafericitul patriarh Teoctist. În prezența camerelor de luat vederi, familia ex-regală este rugată să prezinte pașapoartele. Acestea sînt de proveniență saudită, fără viza de intrare în România. Pe loc, fostul suveran al României este recunoscut și rugat, atît el cît și familia sa, să-și decline adevărata identitate. Ceea ce și face, la insistențele d-lui Măgureanu, prezent la întîlnire.

Într-o notă primită cu cîteva minute în urmă, se mai face cunoscut faptul că în portbagajul mașinii s-au descoperit ouă roșii de proveniență străină, ce purtau însemnele regale.

Ora 19,00 — sub escorta a trei mașini de poliție, 6 elicoptere și 8 avioane de luptă, mașina în care se află ex-regele Mihai, familia sa precum și cei 8 teroriști unguri morți, părăsește România.

Ora 20,00 — cetățenii României așteaptă în liniște, plini de încredere, noaptea învierii.

Montajul : Doru Viorel Ursu
Scenariul : Virgil Măgureanu
Regia : Sergiu Nicolaescu
Trucaje : Alec Macri

Fotografii incolor

ZÎNA BRUCAN

Zîna Bručan este o emanație a basmului popular românesc post-revoluționar, povestit pe timp de iarnă, frig și întineric.

El apare cu precădere la ore de maximă audiență, la o temperatură de 12° C. în dormitor, unde ținem televizorul, și, de regulă, după ce, în ziua precedentă, Guvernul a anunțat că economia este păscută de colaps.

Este membru al Partidului Comunist Român încă din zorii mișcării muncitorești pe teritoriul țării noastre.

I se iau interviuri numai de către domnul Emanuel Valeriu (la ora actuală, decedat de pe post) sau în lipsa acestuia, de către domnul Mircea Hamza.

Pe durata dictaturii, a fost ambasador al prieteniei pe axa Washington — Moscova. În timpul liber, s-a ocupat de „Știința” și TVR, iar în vremea din urmă, s-a retras în dizidență.

Astăzi el crește un cîine, ale cărui lătrături se aud în timpul interviului. Cîinele nu suportă Hamza. Hamza nu suportă să fie contrazis. Iar noi nu mai suportăm, în general.

Zîna Bručan sărbătorește Purim-ul împreună cu o bună parte din „unicatele” pe care le susține și le iubește.

De fiecare dată cînd apar dificultăți și complicații în desfășurarea basmului post-revoluționar, zîna Bručan ni se bagă în suflet cu anasina,

tunînd și fulgerînd împotriva bolșevicilor și legionarilor.

Știe totul, precum „Enciclopedia Britanică”, prezice cu bună știință, aidoma sfîntului de la Maglavit. În ultimă instanță, este taumaturgul Guvernului și al întregii noastre societăți.

Ar putea funcționa, de asemenea, pe post de moașă a Revoluției.

Nu face politică, deși viața sa, faptul că există, reprezintă un citat din opera lui Marx, el însuși fiind conceput ab initio, printr-un act politic, iar nu sexual.

Dacă vrea, poate. Orice.

FLOBIN TOMA

Domnule redactor-șef,

În numărul 15 al revistei **Lucifer** am citit cu surprindere un text intitulat **URMUZ** și semnat Romulus Sălăgean. Intrucît subsemnatul a publicat în revista **Cațavencu**, începînd cu numărul 11, treisprezece asemenea texte îmi rezerv dreptul de paternitate atît asupra ideii cît și asupra tipului de valorificare parodică a fabulei urmuziene. Orice **URMUZ** care se publică sub orice altă semnătură decît cea care a inițiat formula trebuie considerat, dincolo de penibilul mimetism, un atentat direct la dreptul de proprietate pe care sînt dispus să-l apăr inclusiv pe căi juridice.

Pentru evitarea oricăror confuzii viitoare, vă rog să dați publicității această precizare.

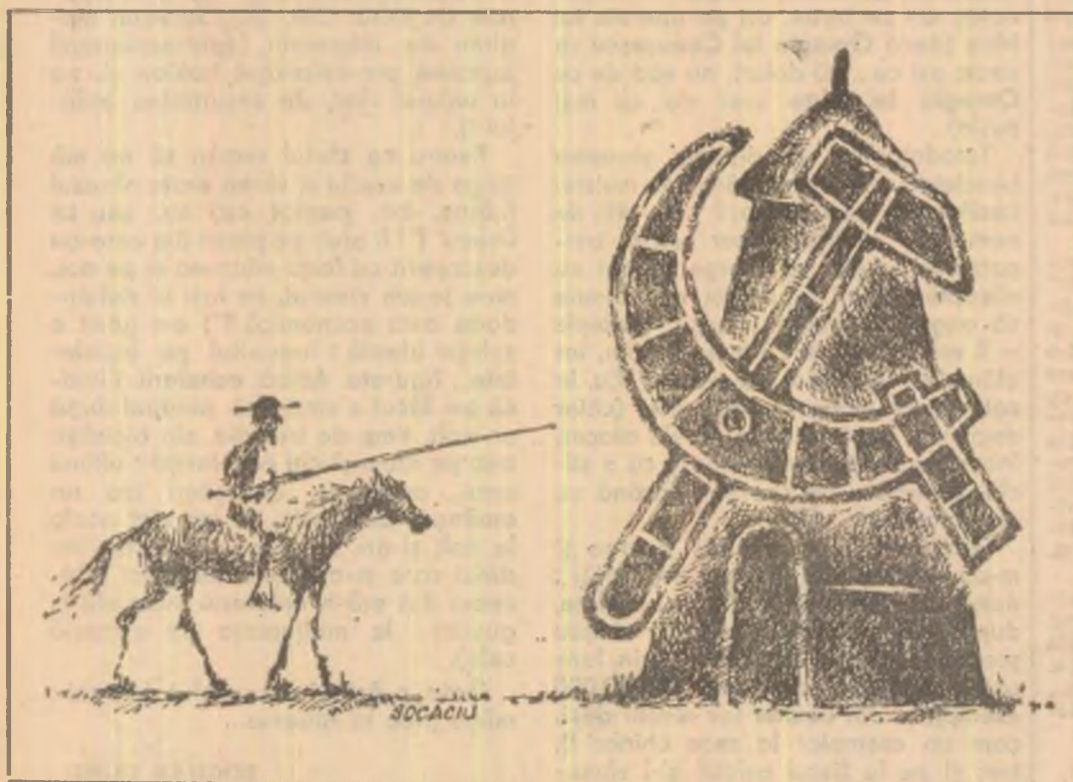
Cu stimă,
PAVEL ȘUȘARĂ

URMUZ

Niște fete de la țară
N-aveau ușă la cămară.
Și-au rugat pe Iosif Dan
Să le dea un Marțian.
Iosif Dan cel drăgălaș
Era la un pocheraș,
Neștiind că polițaiul
Suge laptele cu paiul.
„Alaric! O, Alaric!
Strigă el cu glasul mic —
Nu mai trage de perciuni
Pe Isaia Răcăciuni!”
Alaric scoase-o amantă
Din jagoasa lui de geantă
Și exclamă: „Ce să fac.
Nu-s cartofi, înghit și tac!”

MORALA

Tiribomba sau lămpașul.

INOROGUL DIN GRĂDINĂ

James Tarber (Anglia)

John a intrat grăbit în dormitor și a scuturat-o de umăr pe soția care încă nu se trezise.

— În grădină se află un inorog și paște o tufă de trandafir, zise el.

Ea a deschis doar un ochi și i-a aruncat o privire plină de răutate.

— Inorogul este un animal mitologic, a făcut soția întorcându-se cu spatele la el.

John coborî din nou în grădină și, după un timp, s-a reintors în dormitor.

— Știi că inorogul a mâncat și un crin ?

Soția s-a ridicat din pat și l-a privit cu ochi furioși.

— Ai înnebunit ! I-a răspuns râspicat.

— Asta o să mai discutăm și mai află că inorogul are un corn de aur în mijlocul frunții, a completat el.

Îndată ce John a ieșit din cameră, soția s-a repezit să telefoneze la poliție și psihiatrul. Doi polițiști și psihiatrul s-au prezentat fără întârziere și au cerut detalii.

— Soțul meu, a început ea, a văzut azi dimineață un inorog.

Polițiștii s-au uitat lung la psihiatru, iar psihiatrul la polițiști.

— El mi-a spus că inorogul a mâncat trandafiri și un crin, a continuat ea.

De data aceasta psihiatrul s-a uitat lung la polițiști, iar polițiștii la psihiatru.

— Și a mai spus că animalul avea un corn de aur în mijlocul frunții.

La un semn al psihiatrului polițiștii au imobilizat-o pe femeie. În momentul când i-au pus cămașa de forță intră și John în cameră.

— I-ai spus dumneata soției că ai văzut astăzi un inorog ? I-a întrebat unul din polițiști.

— Cum să spun așa o prostie ! a exclamat John. Doar inorogul este un animal mitologic !

— Asta doream să știm, interveni psihiatrul. Soția dumitale este grav bolnavă și o vom interna. Uitați-vă cum țipă, se manifestă și furios !

După această întâmplare John a început o viață liniștită.

Traducere și adaptare
VITALIE TEODORU

MESAJ

McLachlan (Anglia)

Tovarăși ! Umblă o vorbă...

Da, tovarăși, umblă o vorbă prin toate țările din fostul bloc răsăritean, preluată de Occident și de mass media de acolo... o aud oriunde mă duc...

O vreme am tolerat-o... m-am făcut că n-o aud...

Dar răbdarea mea are și ea o limită... și vă spun : Nu mai suport !

Așa că m-am gândit să adresez lumii întregi următorul mesaj :

NU-MI MAI SPUNEȚI „GORBY” !

În românește de Petru IAMANDI

Citația

Zdzislaw Gozdawa, Waclaw Stepień (Polonia)

Da, da... Serviciul anchetării, camera 121, ora 10,00... E 10,20 și nimic... Astea sînt trucuri psihologice de-ale lor; enervează mai întîi omul, ca să poată apoi să-l tragă mai ușor de limbă. Sînt însă prea tare ! Nu mă las eu cu una cu două intimidat !

În definitiv, ce vor de la mine ?... Hm, da, da... Nu cumva din cauza lui Ostaszewski de la etajul al doilea ? E drept. I-am spus cîteva vorbe mai tari pe scări... Poate au fost prea dure... Cu siguranță e-au auzit și vecinii, și-a-cum i-a luat ca martori. Dracu mai știe de ce m-au chemat ? Nu, nu, asta-i prea banală. În asemenea cazuri, vine sectoristul, face un raport și se rezolvă la Comisia de împăciuire. În nici un caz aici. Nu ! Nu despre asta e vorba. Trebuie să fie ceva mai serios.

Dar să nu mă enervez. Să nu mă enervez ! ! Dacă o fi însă chestia cu cele două vagoane de ciment ?... Nu, imposibil... Au trecut deja trei ani de-atunci... Și-am aranjat-o atît de bine că nici dracu nu m-ar fi putut prinde. Mai știi însă... Unele lucruri se-adeveresc după zeci de ani. Dacă o fi dat careva peste vreo hîrtie și-a căutat pînă la dracu în praznic ! Nu trebuia să-i fi dat atunci foaia aceea cu semnătură lui Olek. Totdeauna omul face cîte o gafă ! Poate l-au descoperit pe Olek ? Nu l-am mai văzut în ultima vreme... Totul e posibil. Nu, Olek nu m-a turnat. Sîntem prieteni din copilărie. Da mai știi — azi nu mai crezi în nimeni și-n nimic.

Nu, o să neg totul și gata. Da — dar semnătura ?... Cheamă un grafolog și mă dă în vileag cît ai zice pește. După asta îmi dă și-o pedeansă mai mare pentru declarații false. Cu aștia nu-i de glumit ! E 10,30... Calm, calm... Să aprind o țigară... O, chiar așa... Îmi tremură și mîna puțin — asta nu-i bine. Trebuia să iau un calmant. Un pic și-o să ne revenim. Totul va fi bine. Duminică o să merg la onomastica lui Wladek, va fi veselie mare, pileală berechet... Cum a fost și anul trecut. Doamne, cît am mai bătut... Ce m-am distrat... cit...

Cîți ani ar putea să-mi dea pentru cimentul ăla ? Cel mult doi. Au fost amestecați o groază de oameni. Eu am fost un pion mărunț în toată afacerea asta. Mi-au revenit cîteva mii, mai mica toată față de alții ! Doi ani o să treacă ca o trosnitură de bici. Și-așa doctorul mi-a prescrip regim. Mai slăbesc puțin și-o să-mi prindă bine. În definitiv, și închisoarea e tot pentru oameni. Altădată era și mai rău. Mi-amintesc de anii de școală, cînd Lukaszewski era purtat în cătușe, cu butuci la picioare, într-o

jerpelitură de haină vîrgată, tremurînd groaznic de frig, brrr...

Soficuța avea dreptate : trebuia să-mi fi pus haine mai groase. Mai bine să nu mă mai gîndesc la așa ceva. Soarele afară luminează pe cer, păsărelele cîntă, peste o lună plec în concediu, la Zakopane... O să fac un chef...

În definitiv, de ce să fiu chemat cu-așa ceva ? Prostii ! Ce-ar putea să fie însă ? Cred că nu cele cinci mii pe care le-am luat de la tipul acela ? Practic i-am rezolvat tot ce mi-a cerut. Pentru el era o problemă de viață și de moarte. Statul n-a pierdut nimic. A vrut, mi-a dat — Dacă nu vrea : — nu-mi dădea... Nu. E imposibil să fie asta. Despre afacerea respectivă nu știa nimeni, decît noi doi. Dacă turna el, își săpa singur groapa. Nu, exclus...

Nici nu trebuie să-mi pese de așa ceva. Dar dacă m-a văzut cineva cu el la restaurant bînd vodcă ? Și ce dacă ?... N-am voie să beau o vodcă ?

De ce oare mă țin atîta vreme pe la ușă ? Și liniștea asta enervantă ?... „Așteptați, veți fi chemat”. Cît timp poți aștepta ?

Daaaa... Cu siguranță o să mă la la întrebări, și-o să le turuie gura ca la o mitralieră : unul aici, altul colo, celălalt dincolo, iar eu la mijloc. Îmi pun și-o lumină de reflector în ochi, și cîntă frățioare și ce n-am supt la sînul mamei ! Am văzut o scenă de-asta într-un film. Numai să mă țină balamalele. Tot ce m-o întreba : nu și nu ! Nu știu, n-am văzut, n-am luat. Nu cred să fie totuși atît de simplu. Ei au mentalitatea și metodele lor. Știu să scoată totul din om. Mai bine să recunoști dintr-o dată. Da și da ; așa este, am greșit, am nevastă, am copii, nu se va mai întîmpla niciodată. Nu, chiar așa n-are sens. Pe aștia nu-i ducl cu una cu două. Și n-au pic de milă. Mai bine, capul sus. Capul sus !

Bine că Soficuța are bani, o să ia un avocat bun. Cine știe, poate Maślanka o să accepte ?... Mai bine să nu mă gîndesc la așa ceva. Cum era bancul pe care mi l-a spus Henryk ?... S-au întîlnit un englez, un rus și-un polonez... Ei, și ce-mi pasă mie de întîlnirea lor ?!

De ce-o fi tremurînd așa ? Am trecut doar prin atîtea situații grele în viață și niciodată nu m-am enervat ca azi. Nu trebuie să pun totul la inimă. Poate îmi vor da drumul, dacă le las o garanție ?... Ce crezi ? Îți dau drumul dacă le lași așa ceva ? O să-mi spună și le dau mai degrabă cureaua, cravata și șireturile de la pantofi. Of, doamne, doamne ! Ce ușor cade omul în plasă.

În românește de NICOLAE MAREȘ

Audiența

Seymour Joseph (S.U.A.)

— Știi, aș dori un ajutor de șomaj, spuse Spiro Agnew. Funcționarul îl invită să ia loc și îi dădu un formular. Agnew îl completă.

— D-le Agnew, vād că ați demisionat din ultimul dv. post, remarcă funcționarul, cercetînd formularul completat.

— Exact, replică Agnew.

— Din ce motiv ?

— Chiar este nevoie să răspund la această întrebare ?

— Mă tem că da. Motivul pentru care ați demisionat poate confirma sau infirma dreptul dv. la ajutorul de șomaj.

— Păi, am demisionat pentru că se organizase o adevărată conspirație împotriva mea care, dacă mi-aș fi păstrat postul, mi-ar fi făcut mult rău mie, familiei mele, cît și superiorului meu.

— Cu alte cuvinte, ați fost obligat să demisionați ?

— Da, întocmai.

— Dar dacă această conspirație, cum o numiți dv., constituia un pericol pentru superiorul dv., cît și pentru dv., cine v-a obligat să demisionați ?

— Ministerul de Justiție.

— Adică Ministrul de Justiție ?

— Nu.

— Atunci subordonați al Ministrului de Justiție ?

— Nu înțeleg, ce sinteți dv., reprezentantul Inchiziției ?

— Noi trebuie să aflăm cauza demisiei dvs., d-le Agnew. În caz că ați fost concediat...

— Niciodată ! N-am fost concediat niciodată !

— Bine, bine, să ne întorcem la întrebarea mea.

— Cum suna ?

— Vroiați să spuneți că subordonați ai Ministrului de Justiție au conspirat împotriva dv. și a Președintelui ?

— N-am spus că au conspirat împotriva Președintelui.

— Ați spus, totuși, că această conspirație a periclitat poziția superiorului dv. care, din întîmplare, este chiar Președintele. El ce a spus despre asta ?

— A apărât Ministerul de Justiție.

— Dar Ministrul de Justiție ?

— Și-a apărât ministerul.

— Hmmm.

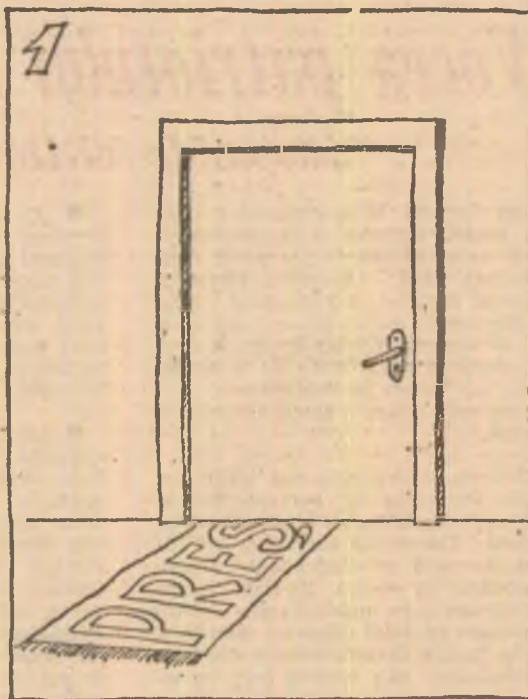
— Cum adică, hmmm ?

— Adică nu avem absolut nici o dovadă că ați fost obligat să demisionați.

— Dar se înțelege de la sine că am fost obligat să demisionez.

Doar nu credeți că am vrut eu să renunț la postul ăsta ? Salariul, prestigiul, posibilitatea de a ajunge în vîrfurile piramidei...

— Ei, atunci, obligația s-ar

putea să provină din altă parte. Parcă erați pe punctul de a fi trimis în judecată pentru nu știu ce delicț, nu ?

— Trimis în judecată ? Vă luați după toate acuzațiile alea calomniatoare ?

— Și, totuși, ați fost citat într-un proces, după cîte imi amintesc.

— Uite ce-i, eu nu vreau decît un mic ajutor de șomaj

cu care să rezist pînă obțin...

— Regret, d-le Agnew, dar dacă obligația dv. de a demisiona nu are nici o legătură cu acuzațiile acelea, nu puteți primi ajutor de șomaj. Noi sîntem foarte fermi în privința grevelor și a demisiilor.

— Ce se întîmplă oare cu țara asta ? întrebă Agnew.

Mi-am consacrat întreaga viață de adult slujirii în sălile

gubernului și, cînd am și eu nevoie de puțin ajutor, sînt gonit ca ultima pîtaie.

— Vă înțeleg, d-le Agnew, zise funcționarul, dinl din cap aprobator, dar am miinile legate. Dacă ați fi rămas în sălile guvernului și nu ați fi intrat în încăperile lăaturalnice...

În românește de
PETRU IAMANDI

Dans pe întuneric

Intr-o perioadă atât de secetoasă pentru fotbalul nostru, paparude publicistice, ieșite la drumul mare și purtate în lesă de interese pecuniare, des-cintă — într-un ritual carnavalesc — nulitatea echipei noastre după un 0-0 în țara cantoanelor. Cică românii ar fi jucat strălucit, dar scorpia de neșansă ne-ar fi tras iarăși pe sfoară, că de la o vreme sintem victimele tragerilor : de timp, de hotare ori la ruleta malteză. Chipurile, și presa elvețiană ne-ar fi tămiat (să alunge toți diavolii din echipă !), fiindcă a descoperit la noi pase înapoi, înainte, în sus, în jos, nesocotind totuși pasa neagră prin care trecem. Altfel zis, a fost un meci de milioane (nu al milionarilor Hagi, Lăcătuș, Răducioiu, Popescu, Sabău ?) dar, în final, nu ne-a lăsat nici măcar de doi bani speranță. Cum ar zice Ioan Chirilă, cronicarul cu propensiuni junimiste, am făcut artă pentru artă, fiindcă pe aceea cu tendință am părăsit-o odată cu revoluția anticomunistă. Una peste alta, chiar dacă au fost puse reflectoarele pe noi, am dansat pe întuneric. N-am băgat mortul în casa adversarilor, ci l-am adus la București unde nu-l bocim, fiindcă, dacă jocul rezultatelor va produce vreo minune, s-ar putea așa și pe dincolo, adică să-l prindem pe Dumnezeu de picior. Numai că de la o vreme pină și acesta e nărăvaș, văzind de cite sintem în stare. În loc să pregătim cum se cuvine o campanie de reabilitare, noi declamăm pe la ferefe și pe la alte paliere „Racul, broasca și o știucă“. Un sport — rege ! — nu mai poate fi pus pe picioare cind fiecare trage în altă parte. Unii trag spre Belgrad să-l convingă pe Belodedici să ne scoată din impas, deși s-a văzut cu ochiul liber că ex-stelistul ne duce cu zahărul pe noi, niște microbiști, fără prea multe dulciuri, dar împovărați de dulcegării. Datorită și acestora am liberalizat insulina, fiindcă s-au cam inmulțit diabeticii în fotbalul nostru. Pătați — la figură și la figurat — delirează avocătește, se de-limitează gazetărește, innegresc cu numele și chipul lor paginile multor fițuici, care se grăbesc să le promoveze strategia și „filozofia“. Prin ofensiva publicistică și publicitară speră să-și mascheze impostura și chemările mercantile.

Diversiunea e în floare. Ne legăm de fleacuri pentru a fi abătută atenția de la problemele reale. Uităm că am adus la cirma echipei un antrenor de trei parale, care făcea o pregătire de două leva, oferindu-le bulgarilor un larg culoar sucdez. Talcocul de la Telese ca și valuta din buzunarele unor miniștri sint simple scorneli și false bănuiele. Ne-am grăbit să pricopsim Europa cu „stranieri“ și unii din ei și-au dat rapid arama pe față, aruncind în juru-le flăcări de umbre. „Ieșirile“ acestora au parafat nu doar un faliment fotbalistic, ci și moral. Cu Lupu printre blănuri am rupt inima Greciei. Rezervă la un club, și-așa cam lipsit în ultima vreme de Real-ism, Hagi trage numai targa pe uscat. Ca și Lăcătuș. Și-n loc să facă față contractelor, fac doar fețe fețe. La noi însă sint senatori de drept ca Ștefan Cazimir și maestri de fapt ca Dan Iosif, total ineficienți, dar, mulțumescu-ți ție doamne, mari artiști. Dansul lor pe întuneric a demonstrat că mișcarea membrilor inferioare nu garantează și superioritatea capului, singurul care-i putea orienta spre gol. Pesemne erau avertizați de spuzenia golurilor în economia noastră ieșită la piață și nu voiau să le sporească.

Așadar, brevetăți și de paparudele noastre publicistice, noi rămânem ce-am fost dintotdeauna : artiști, dansind pe întuneric, uitând să mai punem degetul pe rană pentru a vedea de unde vine răul.

Marius TUPAN

O nouă recunoaștere internațională

O știre plăcută, de ultimă oră, ne vine din Tirana. Societatea Umoriștilor Albanezi (mai pe scurt, S.U.A.) a ales în unanimitate ca președinte de onoare al său pe cunoscutul verist român Valeriu Cristea, ținând cont și de recomandările venite de la creatorii de gen din Bulgaria. Cit privește activitatea în România a domnului V.C., se crede că aceasta ar fi atins apogeul în momentul în care a scris despre șefii de edituri și consoartele lor, nu numai în preajma Revoluției, ci și mai înainte. Au mai intrat în calcul și referatele externe pentru interne cu care distinsul umorist și om de casă deschidea ochii cenzurii și astupa gura unor așa-zisi disidenți.

Azi nu cred

Ne-a sosit la redacție o scrisoare semnată indescifrabil. Scrie acolo cu creionul, negru pe alb, că Bogdan Baltazar, ăl de poartă cu fală vorba guvernului, ar fi sadic și obsedat sexual. Dar eu nu pot crede una ca asta și susțin că e o adevărată calomnie. Dacă aș putea găbui pe semnatar aș cere chemarea lui în judecată pretinzând daune morale în favoarea iubitului, apreciatului și distinsului consilier de stat în spusele căruia am o încredere oarbă : „milioane de oameni în țara asta ne plac și mă plac... Nu s-a găsit unul sau, mă rog, una, să vină de la Ploiești, de pe unde a fost amarnic marginalizat de odios, și să declare : „Baltazar mi-a făcut felul, dar nu într-un fel obișnuit“. Și atunci cum putem noi, cei de la „Lucifer“ să girăm astfel de afirmații neverificabile. Mai ales că, asta o știm precis, onorabilul domn Baltazar mai are și-o soție. Foarte grijulie. Și mai posedă și două secre-

tare (cel puțin) și un secretar (minimum). Nici unul dintre acești apropiați nu s-a plîns. Cea mai jună din secretariat poartă fuste minuscule, cizme înalte și ciorapi negri bine întinși pe picioarele ce tind spre infinit. Ei bine, nimeni de la guvern n-a văzut-o cu ele rupte. Și atunci, noi cum să-l credem pe cvasianonimul delator ? Zice lumea că B.B. ar avea grad mare-n fosta securitate, c-ar fi nepotul nu știu căruia nomenclaturist, dar el declară personal c-are-n ascendență singe de prefect liberal, că Ceaușescu l-a oroposit și hăituit. Că d'aia a ajuns, de urit, tocmai în America. Alții îl fac cum le vine la gură, dar Baltazar spune că aroganța intelectuală îi vine de la improprietăre, cind a căpătat câteva pogoane de cărți, că e solicitat și azi de americani ca mare specialist în diverse. Nici nu știu ce să mai cred. Mai bine nu mai cred nimic și pe nimeni. Nici pe Baltazar. Durr neavoastră ce puteți crede din exclamația lu „Dacă nu știți cine sint, și că sint un domn, atunci mă dezbrac de caracter ?“

G. TUDOR

Vocea patriotului națională răspunde cititorilor

■ Doamna Arisița Papuc, urbea Pașcani, profesoară în pragul pensionării, este foarte doritoare să știe cum au petrecută noaptea Sfintei Învierii anumite personalități politice, sociale și culturale ale țării. Redactorul nostru de servicii a aflat unele. Și ce a aflat ? S-o luăm la rând. Dl. președinte Ion Iliescu a citit din „Biblia lui Șerban“, luată cu imprumut de la dl. senatore Romulus Vulpescu. Simpaticul și onorabilul domn Al. Birlădeanu a părăsit fotoliul Senatului (dar nu definitiv) și s-a mutat pe un scaun în Biserica Domnița Bălașa. Tribunalul poborului, Gelu Voican Voiculescu, a ciocnit ouă cu reprezentanța „Ligii fecioarelor din Buzău“. Taciturnul patriote Romulus Vulpescu, asistat de soața, a compus un valoros studiu intitulat „Iuda și uneltele sale, ungerii“. Impetuosul senatore, istoric de reputație balcanică, dr. Gheorghe Dumitrașcu, și-a epurat biblioteca renunțând la clasicii marxism-leninismului. Genialul om politic I. I. Brătianu a luat contact cu adventiștii. Dl. Doru Viorel Ursu, ministru cu treburi dinlăuntru țării, a stat de pază ca nu cumva Regele să vie acasă. Bardele naționale Adrian Păunescu a scris 385 de poezii cu tematică strictamente religioasă. Gazetarul V. C. Tudor, însoțit de două gorile, a vegheat pină-n zorii zilei la mormîntul dragilor săi Nicolae și Elena Ceaușescu. Maestrul Eugen Barbu și-a căutat toată noaptea ochelarii care, de fapt, i se găseau pe nas. Tov. Ilie Verdeț a ținut o ședință plenară într-o pădure

de lângă Caracal. Muma răniților, simpatice Angela Băcescu, a împărțit friptură de miel tuturor securiștilor încă neincadrați S.R.I. Eugeniu Florescu, consilierul fostului, s-a plimbat prin Casa Poporului amintindu-și, amintindu-și. Iar domnii Marius Tupan și Alec Macri, după ce s-au întors de la slujba Învierii, au trecut la machetarea revistei pe care acum o țineți în mînile d-voastră.

■ O veste dintre cele mai triste cu puțință. Prietenul și corespondentul nostru volintir Mitrea Cocor, a încetat din viață ! Bunul lui Dumnezeu, cel făcut cu Nastasia pe cind eroul nostru era încadrat în eroica „Divizie Tudor Vladimirescu“, ne mărturisește gătit de emoțiune că tatăl dînsului, deși încă verde, a închis definitiv ochii după ce s-a îmbolnăvit rău văzind cum se aplică „Legea fondului funciar“ în Malu Surpat. Numai abuzuri, numai nepotism, numai falsificări de acte, numai măgării și lacrimi multe. Cică nomenclatura locală și-a dat arama pe față dovedindu-se mai păgînă decit hunii. Dumnezeu să-l odihnească pe badele Mitrea Cocor, cel spășit la vreme.

■ „O mie de români adevărați“ din Sectorul Agricol Ilfov adresează (cu întîrziere) sărbătorii fericite și la mulți ani unor reprezentanți și de seamă ai scrisului frumos din țara noastră, prezintate suverană. Printre cei felicitați sunt puși în frunte C.V. Tudor, Florica Mitroi, Iozefini, Carolina Ilica, Radu Theodoru și Ion Pîrțag.

■ Am primit o minunată epistolă semnată „18 luptători viteji de la 46“. Prin rînduri fierbinți și îngrijit caligrafiate, este salutat gestul sublim al celor două coruri reunite, „Fundațiunea România Mare“ și „Fundațiunea Adrian Păunescu“, care au cîntat imnuri de slavă emininkelui fost tovarăș, actualmente domn, Alexandru Birlădeanu. Epistola se încheie așa : „Se vede că sunteți adevărați patrioți și pui de lei, nu ridichi de toamnă precum Silviu Brucan și ai lui. Așteptăm un recviem pentru cazul că zbirii și secăturile care asaltează redutele poporului suveran vor izbuti să-l dărîme pe distinsul și vioiul președinte al senatului, dl. Al. Birlădeanu. Trăiască sfînta d-voastră luptă împotriva mișeiilor de toate categoriile !“

■ Dl. Ing. Avram Avrinte, București, str. Izbindei, nr. 222 bis, mulțumeste din suflet conducerii TVR că de Sfînta zi a Paștelui, l-a ținut pe crainicul Mircea Hamza departe de micul ecran. D-le ing. sunteți hain, aveți ceva din caracterul lui Titircă Inimă-Rea. Mircea Hamza este un chipuș fiu al boborului, întotdeauna blind și bisericos. E bine totdeauna să știți că dînsul își pune umerii lați la consolidarea democrației noastre deosebit de originale.

■ Doamna de bine Nicolina Culă, municipiul Iași, membră F.S.N., este îngrijorată de soarta lui Emanoil Valeriu, considerat de dumneai antisecurist notoriu și cîteodată tribun al Revoluției. Ea nu crede nimic din afirmațiile „unei anumite prese“ cum că acest desăvîrșit patriote ar fi amestecat în curat murdara afacere Intermercato. Dînsa pune mîrșava denigrare pe seama fanaticilor destabilizatori gen Petre Mihael Băcanu, Doina Cornea și chiar Silviu Brucan. Doamnă Culă, consultați rapidamente un medic psihiatru.

■ Onorabilul tovarăș Marin Carcalete, membru P.S.M., jud. Mehedinți, își manifestă imensa satisfacțiune că Ion Gheorghe este actualmente singurul poet realist socialist din Evropa. Să ne trăiască !

RICĂ VENTURIANO
student în drept și publicist

Director : LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef : MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic : ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii poștali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei Redacția și administrația : Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60